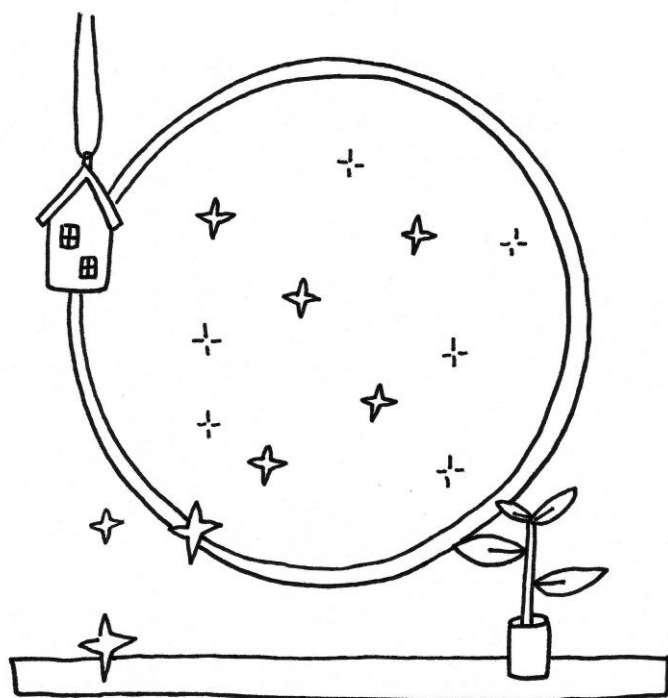

Unna istui vilttiin kääriytyneenä olohuoneen ikkunan edessä. Uniteltasta kuului tuhinaa, sillä Annu nukkui sikeästi. Unnakin oli nukkunut, kunnes oli herännyt kiehtoviin ääniin. Hän oli noussut ylös ja kömpinyt ulos teltasta katsomaan, mistä oli kyse.

Ikkunasta oli avautunut upea maisema talviööhön.

Nyt hän istui vilttiin kääriytyneenä ikkunan edessä ja suunnitteli mielessään pastelliväriyötä, johon hän sekoittaisi upeimmat tumman sinisen ja vaalean keltaisen sävyt.

Samassa teltasta kuului ääniä ja Annu kurkisti ulos.

– Hei Annu, tule katsomaan, sanoi Unna sisarelleen.

– Mutta nyt on keskiyö, mitä kiinnostavaa ulkona voi tapahtua tähän aikaan yöstä? kysyi Annu unisena.

– Usko minua, tämä maisema kiinnostaa sinua varmasti, sanoi Unna ja sai houkuteltua Annun ulos teltasta.

Pian Annu istui siskonsa vieressä ja haukkoi henkeään upeaa yötaivasta tuijotellessa.

Hänen mielessään pyöri jo uusi tarina yötaivaasta, jossa asui pieni tähti, joka löysi uuden ystävän kuusta.